

II. felvonás

Birodalmak háborúja

8. fejezet

Fordulópont

Az Inquisitor délceg sasmadárként tornyosult a Ryloth felett. Egy olyam madárként, amelynek már meg vannak számlálva a napjai, a Domíniumnak köszönhetően eljött a végzete. Ez a világ sosem a felette vívott nagy csatákról volt híres, a felszínén élők azt sem tudták, hogy háború van, amikor megérkezett Darth Arina flottája – bár voltak, akik rosszat sejtettek a bolygó körül tömörülő csillagrombolóarmada méretei miatt, ezért még időben elhagyhatták az otthonukat. Vader nagyúr kezdettől fogva tudta, hogy ez lesz a vége. Minden rendelkezésére álló hajót idehívatott, ide, a Csendesháború utolsó nagy ütközetére. Ha a Ryloth elesik, az ellenségnek szabad útja lesz a belső világokra; Arina eléri, amit akart: nyilvánosság elé kerül a létezése.

Érdekes, hogy manapság milyen nehéz elérni az ilyet. A Fekete Naptól kezdve a Bothanokig számos olyan csoport van, amely a Birodalom ellenőrzése nélkül is közzétehetne egy ilyen jellegű információt, sőt akár egy komolyabb számítástechnikai képességekkel megáldott suhanc is szabadjára engedhette volna a modern világ legtitkoltabb információját. Valóságos csoda, hogy ezek közül az egyik sem történt meg, és felvet egy érdekes kérdést: miért nem? Elvégre ez csak akkor lehetséges, ha nemcsak a Birodalom, de a Domínium is azon van, hogy ne váljon publikussá az Úrnő és egyúttal a háború létezése. Máris itt a kérdés: miért ne akarnák ezt, amikor Arina kezdettől fogva azt vallja, hogy a teljes nyilvánosság a célja?

Esetleg mégsem lenne az?

Sok ehhez hasonló gondolat fogant meg Darth Vader fejében, azonban ő csak a tanítvány, nem szegheti meg a Császár akaratát. Sidious azt parancsolta neki, hogy mindenáron tartsa meg a Ryloth-ot, és ő nem is tesz többet.

Nem áll jól ez a csata – gondolta magában, és ezzel alighanem Trenn is egyet értett. Az Inquisitor még nagyjából egyben volt, a pajzsa kerekem nyolcvan százalékon állapodott meg. Azonban ez csak annak köszönhető, hogy a környező hajók rendkívül lelkesen védelmezik a monstrumot. A Domínium hajói három az egyhez ütik a birodalmi erőket, háromszázhatvan domíniumi romboló áll száztizenhét birodalmi csillagrombolóval szemben. És a számok egyre csak a Domínium javára apadnak. Ilyen körülmények közt a vereség már csak órák kérdése.

- Ereszt a Prince of Rodia reaktora! – jelentette ki jó hangosan Trenn.

A nem sokkal felettük lévő rombolónak épp ebben a pillanatban hasadt meg a reaktormagja. A lángok teljes egészében elnyelték a hajótestet, majd két természetes, eldeformálódott roncsdarabot hagytak maguk után – megannyi apró ürtörmelék kíséretében.

- Maximális tüzerő! – parancsolta a Nagyúr.

- Nincs értelme, túl sokan vannak – ingatta a fejét az elsőtiszti poszton lévő kapitány.

- Tegye, amit mondok! – förmedt rá haragosan Vader.

Trenn sosem volt az a fajta, aki szívesen meghalna bármilyen célból is, ezért engedelmeskedett. Ki tudja, hátha egyszer visszakapja a hajóját, és akkor végre azt csinálhat, amit csak akar. Egyelőre nincs más, mint teljesíteni a parancsot.

Ahogy az Inquisitor lövegei belelendültek a pusztításba, úgy vált egy pillanatra derűsebbé az ádáz csata. A zöldesen izzó lézernyaláb zápor két Defiant rombolót is a tüzes másvilágra küldött, aztán már megint történt valami váratlan.

- Hívása érkezett, Palpatine császártól – mondta Trenn meglepetten.

- Kapcsolja – vágta rá gondolkodás nélkül a Nagyúr.

Erre a férfi ingatni kezdte a fejét.

- Mellékelve van, hogy komteremben fogadja. Fel kell mennie, uram.

- Hagyjam el a hidat a csata kellős közepén? – tette fel a magának szánt kérdést hangosan Vader. Azt esze ágában sem volt feltételezni, hogy a nagy Darth Sidious nem érzi, hogy éppen az utolsó emberig próbálnak kitartani, tehát szándékosan akarja erre a lépésre sarkallni őt. *Mégis miért tenné?*

- Biztosíthatom arról, hogy mi tökéletesen kézben fogjuk tartani a helyzetet, amíg ön távol van, nagyuram – közölte a kapitány. Elvégre, nem is igen lesz más választása.

Vader nem felelt, csak megfordult és megindult a komterem felé.

Az odaút számos megválaszolatlan kérdést és rengeteg teóriát vont magával, ám a Nagyúr semmit sem tudhatott, amíg nem rajzolódot ki előtte a Császár hologramja – ami a különleges beállításai miatt csak a nagy, elbizakodott arcát mutatta.

- Vader nagyúr. Úgy látom, képtelen ellátni az önnek szánt feladatot – szólította meg őt a sith.

- Az ellenség túl erős, mester – vallotta be (részben magának is) Vader.

- Tudok róla, barátom. A megmaradt mozgósítható haderővel képtelenség megtartani a Ryloth-ot, ha nem lépek, Arina meg fogja kapni, amit akar. Eddig nem akartam kockáztatni a környező szektorokat, ám ezzel megváltozott a helyzet. A kérdéses rendszerek esetleges fellázadása sokkal kisebb problémát jelenteni, mint az, hogy az Úrnő betörjön a Belső Világok közé. A döntés ezzel egyértelművé vált.

- Hogy érti ezt? – kezdett némi erősítésben reménykedni a Nagyúr.

- A Domíniumot le kell verni, méghozzá mindenáron. Arina már azzal is túl messzire ment, hogy csak megkísérelte a Ryloth elfoglalását. Nem engedhetünk neki egy újabb próbálkozást. Mivel ön túl gyöngének bizonyult ahhoz, hogy legyőzze, kénytelen leszek én magam a végére járni a dolgoknak. Arina a saját kardom által fog meghalni – mondta mély gonoszsággal és vérszomjjal a szívében.

- Úgy mondja, mintha máris megnyertük volna a csatát – vetett fel egy kis apróságot az egykori Anakain Skywalker. – Vagy...

- A környező szektorok minden mozgósítható haderejét a Ryloth-ra küldtem. Az első rombolóknak még ebben az órában meg kell érkeznie. Legalább ötszáz kapitális hajóról van szó, Darth Arina tehetetlen lesz a túlerővel szemben. Meglehet, hogy ezzel kockára teszem a javarészt őrizetlenül hagyott világokat, de, mint már mondtam, inkább ez, minthogy híre menjen a háborúnak.

- Értettem, mester – felelte vegyes érzelmekkel a tanítvány.

Örült annak, hogy nem kell hősi halált halnia egy lehetetlen csatában, azonban enyhe szégyenérzet is elfogta. Már a Klónháborúban is utálta, amikor ő képtelennek bizonyult egy csata megnyerésére, és másoknak kellett erősítést küldeniük utána, ezzel megfosztva őt a győzelem dicsőségétől.

De legalább már a mestere is színre lép. Ennek már rég meg kellett volna történnie...

***

A nagy jedilét, a folytonos hazudozás és az erkölcsös embernek való színlelés kezdetben jó ötletnek tűnt, aztán már megint be kellett látnom, hogy hülye vagyok. Igen, valóban sikerült féken tartani a gonosz énemet, ám csak egy időre. Egyfolytában felül akart kerekedni, és minél jobban nyomtam a ketrece ajtaját, annál erősebbé vált, hogy leküzdhesse az előtte lévő akadályt. Idővel már tényleg saját személyisége lett, olyan lettem, mint valami tudathasadásos elmebeteg.

Ilyenkor két lehetőség van: elmondod, mielőtt fénykardot állítasz az utolsó igaz barátod mellkasába, vagy vársz, amíg elhatalmasodik rajtad a gonosz, és akkor tényleg megöled őt. Tippelj, hogy ebből én melyiket tettem...

Hát, persze, hogy egyiket sem!

Én inkább a magam ékes paraszti tájszólásában elmondtam, hogy elegendem van ebből az egészből, és inkább remete akarok lenni. Akane először csak lesett, Ace meg... Hát ő lefordult a székről a röhögéstől. Végül addig csavartam a szavakat, amíg egy olyan hihető történetet

szóttam, amit már majdnem én is elhittem. A smaragdzöld szemű twi'lek legszívesebben velem ment volna, de én egyértelműen kinyilvánítottam, hogy teljesen egyedül akarok lenni. Ő érvelni kezdett, hogy miért ne, aztán én azért kezdtem szólni, hogy miért igen... És ezzel szépen összejött az első vitánk. Mint minden nővel folytatott radikális szópárbaj esetében, ez is azzal zárult, hogy fogynom kellett a motyómat, és szépen ki kellett sétálnom az eddigi hajlékomról.

Mondjuk azért annyira nem voltam elkeseredve, elvégre pont ezt akartam.

A Kashyyyk mindig is egy békés kis vukihalmaz volt, azonban a Birodalom már szinte az elején megkezdte a módszeres feldúlását, mert rabszolgákat akart, akik olcsón felépítik neki a Halálcsillagot. Nekem tökéletesen megfelelt a bolygó alsó, a wroshyr fáknek köszönhetően sötétbe borult része, ott már tényleg nem háborgathatott senki sem, tehát nem is árthattam túl sok mindenkinek. Mivel nem volt saját hajóm, és a Birodalom miatt egy, Darth Vader által keresett, személynek más módon elég bajos elhagynia a bolygót, bármi is legyen a belső párbajom eredménye, nem halhat meg más néhány rohamosztagoson, vagy egy-két szőrös vukin kívül. A távozásomkor egyértelműen kijelentettem, hogy soha, semmilyen körülmények között se jöjjenek vissza értem... Tehát biztosra vehettem, hogy ez a remetedolog maradandó állapotnak bizonyul majd.

Elzárkóztam a világ elől azért, hogy ne árthassak senkinek, kit fájna elvesztenem.

***

Mint minden unalmas álom, ez is hamar véget ért. Sigil úgy érezte megát, mintha a dezsavú megtestesült példázata lenne. Már megint Nilinnel csinálta, és már megint elaludt az aktus közben. Hiába, minél öregebb, annál jobban kijön a formából.

Kis különbség: ezúttal nem feküdt mellette a kék twi'lek.

A nő történetesen pont most sétált be a szobába, tálcán hozta neki a reggelit. Sigil csak lesett egy kis ideig, aztán a tarkója mögé tette a kezeit, és élvezni kezdte az életet. Elvégre, ki ne örülne annak, ha már tényleg a kedvében akar járni egy kurva?

- Ennyire jó volt, vagy ennyire örülsz neki, hogy már csak két közös alkalmunk maradt? – kérdezte meg végül félig nevetve a férfi.

- Részeg voltál és végig azt kiabáltad, hogy „ÁÁÁH, KASUMI, EZAAAZZ!!!”. Gondoltam, összedobok egy kis reggelit az önbecsülésed maradékának. – Ekkor letette mellé a tányért, és figyelte, mit szól hozzá az öreg.

Sigil húst látott, kenyeret, valami zselét, meg még egy kis húst. Itálnak valami rózsaszín ízű szolgálat, amit férfiember soha, semmilyen körülmények közt, sem ihat meg. De a többi már nagyon is az ínyére volt. Egyhamar falatozni kezdett, miközben Nilin csak állt és meredten bámulta őt. Nem értette, hogy lehet ilyen jó valakivel, aki ilyen öreg és ennyire előnytelen testalkattal rendelkezik.

- Szóval, ki ő? – kíváncsiskodott egy kis idő elteltével Nilin.

- Senki – vágta rá a világ legegyszerűbb hazugságát a férfi. – Karóra húztam egyszerű kétszer, vele pont ingyen volt, és hát... Ennyi.

- Nocsak, Sigil és a párkapcsolatok? Álmodom? – lesett a kék nőszemély.

- Erről nem szeretnék beszélni – folytatta a tiltakozást az öreg.

- Miért? Talán valami bajod esne, ha végre bevallanád, hogy igenis vannak érzéseid? – tudakolta a megfejthetlent Nilin.

Erre Sigil fogta magát, és egy jó nagy lélegzetvétellel beszippantotta a tányéron lévő ételt, aztán varázslatos módon rárepültek a ruhái, és egy hullahopp karikából szőtt féregjáraton át kikalauzolta magát lakhelyből... Na jó, talán nem pontosan így történt, de a lényeg az, hogy a hősünk bármiféle felelet nélkül, felöltözötten, jóllakottan hagyta el Nilin hotelszobájától. Minek állandó lakhely valakinek, aki egyfolytában ide-oda költözik?

S vajon merre is ment a nagy sith, ha nem a saját végzetébe?

***

Az egész dolog úgy kezdődött, hogy a kis legénység a fejébe vette Arina likvidálását – Ann meggyőzéséhez a leggyorsabb út az, ha megölik a mesterét, és a lehető leghamarabb választás elé állítják. Ehhez viszonylag egyszerre kell legyőzni őket, ami azzal jár, hogy a csapatnak meg kell osztani az erejét. Ez elég érdekesen hangzik, de háromfelé széledtek: Rya a húga után ment, mivel a múltkori eset miatt Arina talán erős ellenfél lenne neki. Teljesen nyilvánvaló módomban, az örökké elbizakodott Sigil maradt az Úrnőre. Azt mondta, hogy biztos módszert tud rá, hogy legyőzze, valójában viszont fingja sem volt róla, mégis minként kéne felülkerekednie a Császár riválisán. De azért megpróbálja, elvégre eddig is túlélte mindent – akkor miért is ne lehetne ismét pokolinagy szerencséje? Kasumi és Selene lett a harmadik ág. Mivel nem lehet tudni, hogy melyik párbaj milyen eredménnyel zárul majd, ezért ők a Skyrangeren maradnak, készen arra, hogy bármelyikük segítségére siessenek.

De egyelőre maradjunk Sigilnél és Arinánál.

Az öregnek nem volt terve a győzelemre, viszont arra már igen, hogy elcsalogassa Arinát a sötétből. Az Erőn át azt mondta neki, hogy csatlakozni akar az ügyéhez, de nem akar a kísérleti programja részévé válni, ezért semleges területen akar találkozni az úrnővel. Ez a semleges hely lett az Utapau. Zann-nak hála, itt nem igazán van keresnivalója sem a Birodalomnak, sem a Domíniumnak. Itt előreláthatóan senki sem fog beleavatkozni a tanakodásukba s ha harc lesz a vége, akkor csakis magukra számíthatnak majd.

Legalábbis ez volt az elmélet...

Arina belegeyzett a dologba, úgy érezte, Sigil elég erős ahhoz, hogy a hasznára legyen – és mivel Ann átállása miatt még az is elképzelhető, hogy utána megy a korábbi mestere is, ezért számára még hihető is lett a dolog. Sigil direkt egy nappal előbb jött, azonban, amikor rájött, hogy Nilin most pont idepottyant, a felkészülési idejét egy csodálatos éjszakára fordította – amit már jó előre kifizetett.

Csak remélhette, hogy nem lesz szükség arra a kis pluszra...

Állítólag, egy végtelennek tűnő hasadékba épített városban nem nehéz egy tágas, elhagyatott részt találni, ami már tökéletesen megfelel a két sithnek – de az. Bárhogyan is próbálkoztak, a nagy tömegkerülésnek az lett a vége, hogy egy zsúfolt utcában kellett először találkozniuk egymással. Mondjuk, legalább tágas volt... az is valami.

- Reegar, sejtettem, hogy ilyen ostoba leszel – tette keresztbe a karját Arina, amint meglátta a hősünet. Sigil egy kicsivel csúnyább nőszemélyre számított, ezért akaratlanul is ledöbbsent egy pillanatra. Csak utána tűnt fel neki egy kis apróság...

- Már mindenki a régi nevemen szólongat? – kerekedtek ki a férfi szemei.

- Nem teljesen mindegy az? – felelte enyhén cinikus hangnemben az Úrnő. – Te már úgyis halál fia vagy – húzódott mosoly az arcán. Ez megmagyarázza a tegeződést.

- Miért? Csak nem magaddal hoztál egy kisebb klónzászlóaljot? – kérdezte vissza a férfi.

- Képzeld, bármiféle segítség nélkül is a másvilágra tudlak küldeni, vénember – gúnyolódott a sith. – Látszik, hogy kezd megfogni az öregkor. Te komolyan azt hitted, hogy Ann miatt majd elhiszem, át akarsz állni az én oldalamra?

- Nem, én már fiatalon is hülye voltam – kezdte egy kissé bugyután a magyarázatot. – Azóta rájöttem, hogy bármit is próbálok, mindig fénykardharc lesz a vége, ezért elve arra számítottam, hogy mi ketten most küzdeni fogunk. Úgy ám, azért csaltalak ide, hogy szemtől-szemben megmérkőzhessenek veled!

- Áh, és mondd csak, miből gondolod, hogy felül tudsz kerekedni rajtam?
  - Mert én elpusztíthatatlan vagyok. Nem lehet megölni, ezért élni fogok, és ha én élek, te meghalsz – jelentette ki fenyegetően. A mondandójában annyi igazság volt, hogy ő tényleg nem szokott meghalni az ilyen helyzetekben.
- De azt csak egyszer lehet, nemde?

Kis kerülgetés, cselszövés, taktikagondolás és egyéb dolgok után, a két fél szinte egyszerre aktiválta a fénykardját. Arina sárga szemein hatalomvágy és gonoszság látszott, Sigil barna tekintete arról árulkodott, hogy csak túl akar lenni az egészen.

Nincs is szebb annál, mint megölni a főgonoszt, aztán lazán pihengetni... – gondolta magában az öreg, miközben nekiesett az ellenfele. Arina egy csöppet sem akart cécózni, vadul intézte a veszedelmesebbnél veszedelmesebb kardcsapásokat a hősünk felé. Mialatt a pórnép kétségbeesetten menekült minden lehetséges irányba, az öreg elhatározta, hogy már megint hülye lesz, és sziklaszilárdan tartja a helyét.

Az Úrnő azonnal lecsapott rá, Sigil alig tudott kihajolni a fejét lementszeni vágyó kardcsapás elől. A legjobb védekezésnek mindig is támadást tudta, ezért az Ataru forma minden kecsességével lecsapott az ellenfelére. Arina könnyedén kivédte a művészi kardmozdulatot, a két penge teljesen egymásba feneklett. Hevesen szikráztak egy kis ideig, aztán Sigil elrántotta a kardját s hátrébb szökölt. Az Úrnő sebes léptekkel követte a sith-ből lett fejdáaszt, közben néhány utcai törmelékkel is az irányába lökött az Erővel. A férfi gyors kézmozdulatokkal lökte el magától valamennyit, Arina nem tudta ilyen könnyen kibillenteni az egyensúlyából: maradt a jól ismert fénykardos módszer. Ha volt méltó szakértője a Vaapad formának, akkor az Darth Arina, még az Ataru sem kínálhat megfelelő védelmet e forma haragos megnyilvánulásaitól. Sigil mind hátrébb és hátrébb szorult a heves kardcsapások közt, kezdte belátni, hogy ezzel semmire sem fog menni.

Ha így haladnak a dolgok, segítségre lesz szüksége, azonban úgy látta, hogy a végső megoldásnak még nem jött el az ideje. Ezzel akaratlanul is túl sok időt adott az ellenfelének ahhoz, hogy a szakadékba épített város szélére szorítsa. Az öreg képtelen volt a saját erejéből megfékezni az ellenfelét, tudta, hogyha az így megy tovább, Arina be fogja őt lökni a mélybe. Ha ez így van, akkor miért ne mehetne magától a tátongó semmibe?

A nő alaposan meglepődött, amikor Sigil egyszer csak fogta magát, és leugrott a több ezer méter mély tölcészerű hasadékba. A balgán megírt gyerekkori történetekből okulva, az Úrnő tudta, hogy bizonyos erőhasználók képesek túlélni egy ekkora zuhanást. Ő túl tudná... muszáj azt feltételeznie, hogy akkor Sigil is.

Nem vagy normális – gondolta magában Arina, amint belevetette magát a végzet tátongó ürességébe. Zuhanás közben elég sok minden megfordult a fejében, de leginkább azon lepődött meg, hogy egy kicsit közelebb érezte az öreg jelenlétét, mint azt gondolta. Nem zuhant fenékgig, sikerült megkapaszkodnia valamiben.

Viszonylag kevés csoda van ezen a világon, de az, hogy Sigil pont bele tudott csimpszkodni egy éppen felszálló könnyű fregattba, és Arina pont ugyanarra a hajóra tudott érkezni, bizonyosan annak mondható. Az úrnő a YT-1300-as tetején landolt, ezért hamar fel tudott egyenesedni – már amennyire fel lehet egyenesedni valamin, ami erősen felfelé döntve halad az égbe. Sigil csak a hajó sarkát csípte meg, és elég komoly gondjai akadtak azzal, hogy felhúzza magát.

Az úrnő fölényes léptekkel, kissé botladozva, járult fölé.

- Többre számítottam – mondta, aztán lesújtott rá a kardjával.

Mielőtt még a vörösesen izzó penge haladni kezdett volna, az öreg egy erőteljes mozdulattal felrántotta magát. Egy cirkuszba illő röppályán átszánkázott az Úrnő felett, aki a jó szagos semmibe csapott a fénykarjával.

Sigil az Úrnő mögött kötött ki, aki sürgében fordult hátra. Egy pillanatra farkasszemet néztek egymással, immár mindkettejüknek sárgásan izzott a szeme. A férfi arcán gonosz mosoly jelent meg egy pillanatra, majd újult erővel vetette bele magát a küzdelembe. A harc most már nem volt olyan egyoldalú, noha sokat veszített a hevességéből. Ez annak köszönhető, hogy egy átlagember már rég lezúgott volna a hajóról, a két sith jóformán alig tudott egyensúlyozni rajta – hát még kardozni.

Az Úrnő minden egyes kardmozdulattal azon volt, hogy letántorítsa az ellenfelét a hajóról, míg Sigil egyszerűen csak meg akarta ölni őt. Amikor lehetőség volt rá, előszeretettel ostromolták meg a másikat, azonban számos olyan pillanat volt, amikor a fizika közbeszólt, és abba kellett hagyni a támadást. Arina volt az egyetlen, aki kalkulált ezzel, kivétel nélkül úgy időzített, hogy Sigilnek egyszerre kelljen védenie és az egyensúlyáért aggódnia. Ez akaratlanul is azt vonta maga után, hogy az égadta világon semmi sem szólt bele abba, amikor az öreg támadott. Mivel Arina jobb reflexekkel rendelkezett, ezért neki nem volt szüksége semmi extrára ahhoz, hogy életben tudjon maradni. Neki tökéletesen megfelelt ez a taktika.

Amikor már úgy tűnt, az extrém körülmények Arina javára döntenek el a párbajt, egy szőrös vuki kinyitotta a felső zsilipet és egy tipikus vuki fegyverrel a kezében tüzet nyitott a küzdőkre – azon belül is Sigilre. Az öreg kénytelen volt félreugrani a zöldes nyalábok elől, ami akaratlanul is ahhoz vezetett, hogy majdnem leesett a hajóról.

Arina sem csípte túlzottan a bundahegy társaságát, már majdnem meg is ölte volna, amikor az visszabújt a hajó biztonságába. A zsilipet nyitva hagyta.

- Köszönjük, hogy minket választottak – ordította ki egy férfi viccesen. – További jó utat kívánunk... LEFELE! – ekkor a YT-1300-as kilencven fokban megdőntötte a törzsét. Ilyen körülmények közt még egy fizetséget akaró toydari sem tudott volna itt megmaradni. Arina és Sigil kénytelen volt belátni, hogy most gondban vannak.

Az öreg gyorsan megragadott egy szimpatikus alkarészt, míg Arina gyorsan beleállította a fénykardját a hajótestbe. Mindkét módszer működni látszott.

Az történéseket az előbb említett vuki aggodalmas morgása kísérte.

- Tudom-tudom – hajtogatta a férfi. – Majd mindjárt pépes lesz belőlük!

Ekkor a YT-1300-as a másik irányba dőlt száznyolcvan fokot. A pilótája biztosan arra számított, hogy a hirtelen fellépő nehézségi erők elintézik a váratlan vendégeket – és ez meg is történt. Sigil jobb keze nem tudott kitartani, amikor elengedte a hajótestet, a fém hosszasan felhasította a kezét. Arina is így járt, azonban neki a fénykardját kellett elengednie – ami még ennél is szerencsétlenebb dolog.

A végén mindketten lefelé kezdtek zuhanni, Sigil úgy számolta, hogyha földet érnek, és még egyben vannak, akkor előnyben lesz – mivel neki még megmaradt a fénykardja. Ezt az előnyt is elvette tőle a sors, amikor a hasadékban uralkodó heves szél kitepte a kezéből a legfőbb fegyverét. Immár mindketten fegyvertelenek.

A két nagy ellenfélnek volt akkora szerencséje, hogy ne zuhanjon a szakadék legmélyére, hanem egy természetes kiálló szikla viszonylag sík felületére érkezzen. Mindketten meg tudták őrizni az eszméletüket, sőt komolyabb sérülés nélkül megúszták a dolgot. Elsőként Arina kelt fel, jól pofán is rúgta az éppen feltápáskodni akaró Sigilt. Az öreg ennek ellenére is felpattant, majd szemtől-szembe került a nővel.

- Innen csak az egyikünk fog élve kijönni – hangzott el a hátborzongató kijelentés. Az öreg elrettentésnek szánta, erre az Úrnő majdnem elröhögte magát.

- Akkor meghalsz – vágta rá nemes egyszerűséggel.

Fénykard híján két dolog maradt: az Erő, meg az ökölharc. Sigil sosem verne meg szívese egy nőt, de be kellett látnia, hogy ez az egyetlen megoldás. Ökölbe szorította a kezét, majd

izomból álon vágta... volna az ellenfelét, ha a nő nem hajolt ki az ütés elől. Arina gyomorszájon rúgta az öreget, aztán megint fejen akarta. Sigil egy gyors karmozdulattal blokkolt, majd egy újabb rúgást is sikerült kivédenie.

Eljött a kontrázás ideje, Sigil jó erősen a nő lába közé rúgott, aki meg sem érezte a dolgot – nem igazán volt ott semmi, ami rettenetes fájdalmat okozott volna neki.

- Balfék! – röhögött fel Arina, aztán ismét osztani kezdte a pofonokat.

A két sith viszonylag sokáig ütlegelte egymást, sajnos Sigil összehasonlíthatatlan többet kapott, mint Arina. A végére már úgy nézett ki, mint egy jól összeklopolt véres valami, aki már nem is lát, de azért össze-vissza suhintgat az öklével. Még egy rúgás a férfi állába és már ő is belátta, hogy ez így nem mehet tovább.

Annak ellenére, hogy a világ legrosszabb ötletének kínálkozott, az öreg hátrébb lépett, majd segítségül hívta az Erőt. Arina könnyedén meg tudta fogni az igen gyengécske erőlkést, aztán vöröses szikrákat kezdett táplálni az ujjaiból. Sigil tudta, hogy amíg kitarat az ő lökése, addig nem fogják elérni a szikrák, azonban, ha feladja, akkor egy kész elektromos vihar fog a képébe roppenni. Nem meglepő módomban, úgy döntött, hogy az utolsó csepp erejét is beleadja az erőpróbába.

Erő feszült Erőnek, akarat feszült akaratnak a következő másodpercekben. Szegény Sigil már annyira koncentrált, hogy a halántékán is kidagadtak az erek, míg Arina arca olyan friss és fiatalos volt, mintha éppen fürdőzne az otthon kényelmében.

Egyetlen pillanat alatt eldőlt minden. Sigil képébe vöröses szikrák csaptak, aztán mintha szárnyra kelt volna, úgy repült le a szikláról... egyenesen a mélységbe...

***

Meghaltam volna? Vagy még élek, és ezért kezdtem el álmodni? Én ezt nem tudhatom, de az már bizonyos, hogy bárki is írja ezt a történetet, most minden olvasó az anyját szidja... Akárhogy is, fojtassuk az életregélésemet!

Évek teltek el azóta, hogy önkéntes száműzetésbe vonultam önmagamtól a Kashyyykra. Nem igazán tetszett a hely, de a nagy békességében bizony volt időm kitapasztalni ezt a bizonyos Sigilt. Önálló személyiségnek nőtte ki magát, saját akaratával és vágyakkal rendelkezett. Nem sokkal azután, hogy megérkeztem, felülkerekedett rajtam, azonban képtelen volt elmenni. Maradt, és amíg maradt felfedeztem valamit: amíg az egyik énem irányít, addig a másik ostromolja őt. Másfél évig ő volt a nyeregben, aztán én, majd megint ő... és így tovább. Pont az én ciklusom végén kezdtek el érdekes dolgok történni – egy kisebb csoda, ha engem kérdeztek.

Már aznap reggel is éreztem az Erőben, hogy ez a nap más, mint a többi. Ezt maradéktalanul alátámasztotta a pillanat, amikor két másik erőhasználó jelenlétét kezdtem érezni az ajtóm előtt. Ott voltak hát, én pedig eljűk járultam.

Nem hittem a szememnek, amikor megláttam Akane öregedő arcát és a szemeit... a szemeit, amelyekkel már nem láthatott többé. Sokáig nem láhattuk egymást, mind változunk; hol a saját szellemünk miatt, hol pedig a környezetünk behatásai okán formálódunk más emberekké, twi'lekekké. Ami történt, az megtörtént. Engem sem kérdeztek meg arról, hogy lett belőlem remete, én sem tettem szóvá, hogy mi történt Akane két szép smaragdzöld szemével. Az akkor negyvennégy éves twi'lek mellett a korábban már megismert Acet és egy új arcot, a fiatal Teleiát véltem felfedezni.

A kis dathomiri boszorka már meg merte kérdezni, mégis miként szereztem. Szerintem nem lett volna túl szerencsés elmondanom, hogy épp elloptam a Császár teljesen komfortos ágyát, és az ablakom át való távozásomkor szétvágta az üveg, ezért inkább csak annyit mondtam: „Egy másik életből, kishölgy”. Na ja, már ebből is látszik, hogy már megint Jedi mesteres

látszatot akartam kelteni. Ha ismeretében lettem volna annak, hogy amikor már majdnem eltűnt volna az a heg, egy YT-1300 burkolata fogja ugyanúgy széthasítani azt a kezemet, biztos nem lettem volna olyan jószágos. Meg kell hagyni, ezzel már megint slamasztikába sodortam magam.

Mivel Akane már megint azt hitte, hogy megmaradtam a jedi mivoltomnál (ami még a legapróbb mértékben sem igaz), felkért rá, hogy legyek Teleia új mestere. Végső soron ezért is látogattak meg: Akane vak, ezért úgy érzi, már nem tehet eleget a Rend kívánalmainak, és ezért jobb lesz, ha én tanítom ki a fiatalat. Én meg már megint akkora egy seggfej voltam, hogy nem szóltam a Sötét útitársamról, sőt mit több, elfogadtam az ajánlatot – arról nem is beszélve, hogy odaadtam nekik az egyik fénykardomat!

Összességében nézve, a mai napig nem értem, mégis miért fogadtam el a kis csapat számára végzetesnek ígérkező ajánlatot. Tán azért volt, mert a gonosz énem már nagyon ott motoszkált a fejemben, vagy azért, mert nagyon akartam már valakit, akinek tovább adhatom a tudásom, vagy azért, mert már nagyon untam ezt a helyet... vagy mindhárom. Akárhogy is, ezzel sikeresen visszaálltam a Akane társai közé.

Mivel rólam volt szó, és az élet nem szereti, ha én megjelenek valahol, és nem robbantják rám a fél bolygót, ezért „véletlenül” pont most tört ki egy kisebb lázadás. A környező vukik megalégték a Birodalom elnyomását, akik nem akarták, hogy kifogyjon a rabszolgaellőhelyük, ezért hamar nekiláttak a felkelés leverésének. Mi meg pont a sűrűjébe érkeztünk – nehogy jól érezzük magunkat.

Tekintve, hogy egy birodalmi csillagrombolónak pont most sikerült a fejünk fölé érkeznie, hamar nyilvánvalóvá vált, hogy nem lesz egyszerű kijutnunk. Tudtam, hogy a rossz énem megint előtérbe fog jönni, és azt is tudtam, hogy ilyenkor hiába szoktak eltemetni, valahogy mégis életben maradok. Úgy döntöttem, ha már két hajóval érkezett a banda, és teljesen véletlenül úgy adódott, hogy az egyikre csak én, a másikra pedig az összes többi kalandor jusson, akkor én elmegyek az egyikkel és elterelem a birodalmiak figyelmét. Hátha a többiek meglógnak valahogy. Akane ezt úgy vette, hogy meg fogok halni, de az éppen aktuális főgonosz (Pyke) holtteste felett állva, csak rászánta magát az élete egyik legnehezebb döntésére.

A mai napon lábon lőtt, a csaja által minden bizonnyal kikoszorózott Rence csak lesett a hajója után, én egyenesen a csillagromboló főhangárjába vezettem...

Fogalmam sincs, mégis miként, de sikerült túlélnem a dolgot. A birodalmiak egy szűk cellába zártak, azt hitték, örökké ott tarthatnak. Ám ekkorra már sikerült felülkerekednie a másik énemnek, aki meglehetősen egyedi módokat ismert a kijutásra. Ebből a szempontból én sem voltam semmi, de ez a Sigil egy perc alatt kijutott a cellából, majd negyed óra múlva már egy zsír új HWK-290-essel versenyzett ki a hangárból. Mint az már ismeretes, a Skyranger nevet adtam neki.

Később rengeteg extrával szereltem fel azt a hajót, azonban akkor még nem volt több egy egyszerű bárkánál. Sosem hittem volna, hogy majdnem húsz éven keresztül fogok repkedni vele... ám akkor sok dolog volt, aminek nem hittem volna el a megtörténését. Példának okául, akkor éreztem, hogy Akane túlélte a Kashyykon történeteket – tehát annak a hajónak egyben kellett maradnia. Ha ez történt, akkor bizonyára a barátai is életben maradtak (Ace, Camin, Moe, Rence és az a kis boszorka, akinek szinte sosem jut eszembe a neve).

A gonosz Sigil semmit se szeretett volna jobban, mint megölni őket. És ezt meg is történt volna, ha nem sodor minket olyan messze az élet. De ez már egy másik történet...

***

Sigil és az élet két elválaszthatatlan dolog, az univerzum már megint nem tudta megölni a páratlan szerencsés hősünket. A karján véres seb húzódott keresztül, a bordája eltörött, az arcát és a felsőtestét zúzódások fedték, a lábába pedig beleállt valami rosszakaratú törmelékdarab – ami az Isten tudja, honnan érkezett.

Ám minden rosszban van valami jó. Amikor a férfi kinyitotta a szemét, a fénykardját az orra előtt vélte felfedezni. Tény, hogy szebb napokat is látott már, de azért megért egy próbát az aktiválással – hátha működik. Amint a hősünk kihúzta a lábából azt a fémdarabot, és (csodák-csodájára) még fel is egyenesedett, az Erővel a kezébe manőverezte a fegyverét. Egy gombnyomás és máris egy lila penge hasított a levegőbe, igen, még mindig maradt egy kicsi a szerencséjéből.

Mindig a mélybe esik valami, bizonyára meg-megfordul erre néhány bandita, akiktől *”kölcönözhet”* valamiféle járművet, amivel feljebb mehet. Ott már biztosan *„talál”* magának valami újrjárgányt, amellyel elhagyhatja ezt a gigantikus szeméttelést.

A kérdés csak az, hogy mit tesz ezután? Megverték, megalázták, legyőzték, s ami a legrosszabb: mindezt egy nő tette. Ha valaki ezek után fogja magát és az Úrnő után ered, akkor csak egyetlen dolognak lehet nevezni: egy fénykardos elmebetegnek...